

J E N S H E N R I K J E N S E N

OBĚŠENÍ PSI

Jens Henrik Jensen

OBĚŠENÍ PSI

SÉRIE OXEN

KNIHA PRVNÍ

Copyright © Jens Henrik Jensen og Jp/politikens
Hus København 2012

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad © Magdalena Jírková, 2017
Obálka © Jiří Miňovský – ARBE, 2017
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2017
ISBN 978-80-7585-368-4 (pdf)

Jens Henrik Jensen

OBĚŠENÍ PSI

SÉRIE OXEN

KNIHA PRVNÍ

Přeložila Magdalena Jírková

1. kapitola

Zdálo se, jako by pes natáhl krk v zoufalé snaze nasát poslední vůni v životě. Marně. Jeho čenich nedokázal dosáhnout k sukénkám mandlovníku nad jeho hlavou.

V slabém světle svítání se ve vyhaslých očích zračilo poznání. Nějakou dobu už bylo po všem. Před několika hodinami utáhla váha jeho těla smyčku kolem krku.

Od přehrady Embalse del Guadalteba-Guadalhorce vál silný andaluský únorový vítr a jemně pohupoval urostlým psím tělem ze strany na stranu. Kolem poletovaly odtržené kvítky jako narůžovělé sněhové vločky.

Okvětní lístek se něžně snesl na psí jazyk – milosrdný polibek. Pozdě, až příliš pozdě.

Světlo postupně pronikalo vlnící se vrstvou květů a poodhalovalo světle hnědé skvrny. Velký pes. Rotvajler. Pes, ne fena.

O něco výš ve svahu, za mandlovníkovým hájem a enklávou vysokých pinií, stálo několik bílých budov. Na ceduli elegantní tepané železné brány na konci šterkové cesty bylo napsáno „Finca Frederiksen“.

Místní – a pořád jich navzdory invazi finančně zaopatřených cizinců pár zbývalo – si finku, usedlost s úžasným výhledem, pamatovali pod původním názvem „Finca Fernandez“. Nové jméno, „Frederiksen“, bylo pravděpodobně švédské nebo norské nebo německé nebo dánské. Každopádně noví obyvatelé, kteří u jezera bydleli čtyři pět let, pocházeli odněkud ze severu. Ve skutečnosti vůbec nezáleželo na tom, odkud přišli. Změna názvu byla

považována za neuctivou a nikdo se o ně nezajímal. Bohatí cizinci tady prostě byli, obklopeni vysokým drátěným plotem, a nijak se do místní komunity nezapojovali.

Chvíli po půlnoci vyšel majitel finky, Hannibal Frederiksen, ven, aby přivolal svého psa. Ale pes nepřiběhl. Bylo to poprvé za celou dobu, co se Seňor nevrátil ze svého obvyklého pozdního kolečka. V muži to vyvolalo úzkost.

Probudil se v sedm hodin ráno následujícího dne po neklidném nočním spánku a potichu se oblékl, aby nevzbudil manželku, a znovu vyrazil ven. Hledal a volal.

Když po půlhodině došel k jedné z posledních řad mandlovníkového háje dole na břehu jezera, pochopil, proč se Seňor nevrátil domů.

Z toho pohledu strnul.

2. kapitola

Rozvážné pohyby připomínaly zkušeného zloděje. Přetáhl si kapuci přes kšiltovku a rozhlédl se. Vpravo, vlevo, dozadu. A ještě jednou. Potom hravě vylezl na drátěný plot. Bílý samojed zatím vyčkával, lehl si do hlubokého stínu u zdi a dělal, že je prakticky neviditelný.

Seskočil a dopadl elegantně na nohy. Nebo přesněji. Uznal, že ne tak elegantně jako dříve, ale téměř vyrovnaně. Znal to tady. Pokračoval k nejbližšímu kontejneru, kde na trojhrannou železnou tyč nasadil svou doma vyrobenou speciální kliku. Otočil jí doleva a otevřel těžké víko.

Poprvé to byl trýznivý zážitek. Doslova a do písmene vpád překračující hranice. Z psychologického hlediska ponižující cesta, jež ho na několik vteřin ochromila. Ponížení se mu vplížilo pod kůži jako parazit. A zůstalo tam, hryzalo několik týdnů.

Později tenhle pocit zmizel. Zbývala jen racionalita: když máš hlad, tak se nažer.

Přelezl trapný práh sociálního státu tam, kde ho jako zlatý poklad vítala hojnost. V prvním kontejneru byla zelenina.

Rozsvítil baterku a začal hledat. Pátrání mu vždy v paměti vyvolávalo představu sobotního nákupu mezi hlučnými rodinkami v přeplněném supermarketu. Teď to dělal znovu. Chyběl jen nákupní vozík a vlastní dítě v sedátku. Vybíral impulsivně.

Okurky? Proč ne. Rajčata? No... Saláty? Skvěle. Cibule? Dobrá. A samozřejmě brambory.

Všechno klouzalo do hlubin batohu. Stejně jako poslední, tři dny starý balíček vypěstovaných žampionů.

Vylezl, otevřel další kontejner a seskočil dovnitř. Masné výrobky určené k likvidaci. Datum spotřeby nebylo ve tmě vidět, ale to ho netrápilo. Člověk hlavně nesměl zapomenout, aby si na maso dával obzvláštní pozor. Zvedal balíčky, obracel je ve světle baterky a otáčel palec buď nahoru, nebo dolů. Zítra večer si pravděpodobně dá karbanátek. Možná i s doměkka osmaženou cibulkou.

Kradl a s chutí jedl to, do čeho by žádný Dán nikdy ani nekousl. Všechno to, co bylo jeden nebo dva nebo tři dny staré. Kromě jiného i proto, že většina jeho spoluobčanů měla ve zvyku natahovat se hluboko do regálů a brát si nejzazší a nejnovější zboží místo toho, které stálo vpředu a jehož datum spotřeby bylo nejkratší. Tímto jednoduchým způsobem každý napomáhal růstu hory jinak nezávadných potravin. Proto nebyly jeho krádeže zločinem.

Uložil do batohu půl kila mletého. Stal se profesionálním „vybíračem“.

Tenhle výraz – vybírač – vymysleli mladí. Napadlo ho to poté, co na autobusové zastávce vyslechl rozhovor dvou mladíků. Ten ho navedl na webové stránky a potom do skupiny na facebooku, kde si mladí radili a doporučovali si místa na sběr jídla. Proto trčel teď tady – na dvoře diskontního supermarketu v severozápadní části Kodaně.

A nebylo zbylí. Poslední peníze z účtu byly už dávno utracené. Nájem zaplatil ze sběru prázdných láhví v posledních pár měsících a pomáháním pronajímateli, tomu natvrdlému blbovi, s několika nutnými opravami zchátralého majetku.

Pokaždé to probíhalo stejně. Každý den po setmění, věčné hledání po vyšlapaných trasách. Den, který už to měl za pár, mu na vrácených láhvích vynesl téměř stovku. Z bažin Utterslev Mose, kde se zdržovali opilci, na hřbitov Bispebjerg Kirkegård, dolů do parku Fælledparken a k jezeru Sortedams Sø a nahoru k přístavu Nordhavnen. Znal své pappenheimské. Od laviček

v parcích do podzemních garáží a přístřešků autobusových zastávek. Pod rouškou tmy. Láhev po láhvi. Korunu ke korunce.

Vyskočil z kontejneru a měl právě v úmyslu vlézt do třetího v řadě, aby našel nějaká vejce nebo trochu sýra, když vtom na něj kdosi zařval:

„Hej, ty zatracenej šmejde! Co si kruci myslíš, že děláš?“

U nejbvzdálenějšího kontejneru se objevily dvě siluety. Jedna malá, zakulacená a druhá vysoká, hubená. Neslyšel je, když přelézaly přes plot.

„Hej! Seš hluchej? Nebo blbej? Tady je naše území. Vypadni, nebo to schytáš, ty malej hajzle, bezd'áku...“

Zakulacená postava zvedla výhrůžně zaťatou pěst.

Když vyskakoval z kontejneru, musela mu sklouznout kapuce, protože teď se od tlouštíka přeslazeně ozvalo:

„Co to sakra... Máš culiček? Ty jsi takovej malej poník. Vždycky jsem snil o tom, jak klikou ošukám poníka.“

Okamžik nerozhodně postával. V hlavě mu pronikavě zněl jeden hlas přes druhý a zároveň cítil, jak se mu napínají svaly.

„Tak přece pojď, poníku,“ zanotoval ten kulatější.

„Nech ho jít,“ zamumlal hubeňour potichu na kamaráda, ale potom zvýšil hlas:

„Hele, kamaráde! Koukej kapírovat! My tomu tady velíme. Naposledy – vypadni, ty zkurvenej sráči!“

Padlo rozhodnutí. Natáhl si kapuci, přehodil batoh přes rameno a pokorně se uklonil.

„Jasně, sorry... Už padám.“

Tlouštík nepřestával.

„Neslyšel jsem tvoji omluvu, poníku!“

„Omlouvám se. Promiňte.“

Jako vyděšený zoufalec se obloukem plížil kolem dvou vyhrožujících siluet, chytil se plotu, přešel ho a dopadl na druhou stranu.

Jedním písknutím probudil svého psa a zmizel ve tmě.

Mumlavě chválil sám sebe, zatímco kráčel po chodníku se psem po boku. Zamířili k domovu. Už jen zjištění, že byl schopen se rozhodnout na základě chladné úvahy, mu připadalo jako triumf.

„Co tomu říkáš, Whitey? To bylo fajn, ne? Navíc pěkně provokovali, že jo? Měl bys je slyšet. Taková dvě usmrkaná štěňata.“

Pes naslouchal. A přikyvoval.

Vstupní dveře, které se skrývaly ve tmě sklepa, byly k zárubni přibité několika prkny a hřebíky. Tak tomu bylo už od doby, kdy se do svého vznešeného domova nastěhoval. Dnes se zdálo, že od té chvíle uplynula věčnost.

Prošel vraty a vystoupal po zadním schodišti.

Dveře ztěžka drhly po hrubé cementové podlaze a k jejich otevření bylo zapotřebí síly. Vstoupil zadním vchodem a zahlédl tyčící se hromadu reklam a týdeníků, která neustále rostla.

To bylo už dávno. V jiné době. V jiné dimenzi třídíval své dopisy do hromádek. Ano, ze začátku je dokonce otevíral...

Nevzpomínal si přesně, kdy přestal dopisy otevírat. Nezaznamenal žádný rozdíl. Nikdy mu dopisy nechyběly. Na své stávající adrese nikdy žádný dopis nedostal. Z prostého důvodu – nikdy úřadům neoznámil, že se přestěhoval.

„Domů, Whitey.“

Pes ochotně poslechl, prošel otevřenými dveřmi, vyskočil na gauč a s unaveným povzdechem ulehl.

Vyprázdnil obsah batohu v maličké kuchyňce a cestou odhodil oblečení. Nejprve bundu, potom svetr. Boty odkopl do rohu a praštil sebou na gauč vedle Mr. Whitea, jak se jeho kamarád jmenoval – to kdyby měl použít oficiální jméno. Když v oslovení použil „Mr.“, dávalo to jeho příkazu nebo rozhovoru příchut' staromódní zdvořilosti a vzájemného respektu. Whitey byl zcela neformálním protikladem, ale také se dalo použít prozaické White.

Byl to přínosný večer, jen částečně narušený dvěma agresivními hlupáky, kteří mu zabránili, aby si našel vejce a sýr.

Zapnul televizi, chvíli přepínal a zůstal u programu Animal Planet, kde se hejno supů právě zmocnilo zvířecí zdechliny v parku Serengeti.

Za chvíli namaže oběma chleba játrovou paštikou.

Pár minut sledoval africké drama, dokud ho soustředění neopustilo a jeho pohled neputoval k pevně danému místu na ušmudlané bílé stěně, kam si pomocí dvou připínáčků pověsil novinový výstřižek. Titulek a úvodní stať uměl nazpaměť.

Výstřižek tam visel dlouho, velmi dlouho, ale pořád to zvažoval. Mohlo by to být řešení?

Vedlo by to k jeho smrti, nebo spáse? Nebo by milosrdně uvízl kdesi na půli cesty?

3. kapitola

Když Hannibal Frederiksen stiskl dálkové ovládání, těžká kovaná brána do „Finca Frederiksen“ automaticky poodjela stranou. Zabočil doleva a cestou dolů po horské silnici prudce zrychlil.

Za normálních okolností by si to užíval a uvědomoval si čisté potěšení z jízdy. Silný motor koksově šedého Mercedesu CLS 350 s radostí zabral a automatická převodovka ho bez cukání unášela po dlouhém rovném úseku před první zatáčkou.

Na levé straně si všiml, jak záplava květů pokryla jezero.

Z náhlého vnuknutí zabrzdil a zastavil u krajnice.

Na požitek z mandlovníků zbývalo pár dní. Už pátým rokem mu bylo dopřáváno tohoto pohledu. Kvůli nadpozemské kráse těch stromů cestovali do různých koutů Španělska lidé z celého světa. Jeho vlastní mandlovníkový háj ve spodní části pozemku, dole u jezera Embalse del Guadalteba-Guadalhorce, téměř splýval s jiskřivou vodní hladinou, dnes skoro nehybnou.

Zamrazilo ho z toho.

Květinový koberec skrýval tajemství. Uběhly už dva týdny. Manželce neřekl, co onehdy ráno našel hluboko v mandlovníkovém háji. Nebyla dostatečně silná, aby to zvládla.

Otázkou bohužel zůstávalo, zda byl dost odolný on. Všechno to, co se stalo... A Señor pohlávající ve větru... Od toho okamžiku na nic jiného nemyslel. Kdyby tak byl stejný jako za mlada. Rozhodný, přísný a neúprosný. Teď ho to všechno tak trápilo, že málem nedokázal jasně uvažovat.

Vrátil se zpět na silnici a rychle sjížděl dolů. Právě kvůli tomu zatracenému strachu a nerozhodnosti jel dnes ráno na letiště do Malagy vyzvednout svého hosta. Museli důkladně probrat to, co mu nedávalo spát. Dole u skalního výběžku a ostré pravotočivé zatáčky prudce zabrzdil. Před ním byl dlouhý úsek se serpentinami do údolí. Neměl rád ostré zatáčky a dolů sjížděl vždy pomalu. Upřednostňoval rovné úseky, kde měl přehled. A zase... Stárl a stával se opatrnějším?

Chvilí se utápěl ve vlastních myšlenkách o ztraceném mládí a právě najížděl do první serpentiny, když ho zasáhl šok. Rána, skřípavý zvuk zezadu a náraz, který zablokoval bezpečnostní pás, jenž se mu napnul přes prsa.

Vyděšeně se podíval do zpětného zrcátka. Bylo to malé červené auto. Řidič nad ním musel ztratit kontrolu a napálil přímo do něj. Pojišťovna dotyčného bude pěkně platit. Přibrzdil a byl dostatečně hloupý na to, aby vyhodil blinkr. Zjevil se kus zatravněné krajnice, takže to mohou vyřešit...

Ozvala se nová rána a opět naletěl do pásu. Co se tady kruci děje?

Náhle si všiml, jak se mu nekontrolovatelně roztřásla kolena, ruce křečovitě sevřely volant. Vůz popojel mírně do strany, ale podařilo se mu ho vyrovnat.

Bylo to úmyslné. Červené auto do něj narazilo schválně. Musí zmizet.

S pohledem upřeným na vozovku sešlápl na rovné části k příští zatáčce plyn až k podlaze. Srdce mu bušilo tak silně, až to rezonovalo celým tělem. Zašilhal nahoru. Získal odstup. Ale teď – musí prudce přibrzdit před zatáčkou. Vůz přešel do smyku. I přesto se mu povedlo do zatáčky najet správně.

O pár vteřin později měl červené auto opět v zádech. A teď do něj narazilo potřetí. Před očima se mu mihl horský sráz a zábradlí. Na rovném úseku získal trochu času, ale při nájezdu do další zatáčky jel příliš rychle. Než se mu povedlo těžký vůz zbrzdit, najel předními koly na vnitřní krajnici. Letmo zahlédl cosi červeného v bočním zrcátku. Další rána a pás se napnul na prsou. Jeho klouby

byly křídově bílé. Něco zvláštního, něco, co uprostřed všeho stálo za povšimnutí.

Vtom se červené auto znovu objevilo. Tentokrát do něj narazilo z boku a vyhodilo velký mercedes z dráhy.

V ústech pocítil chuť krve. Prokousl si ret? Bojoval, aby vůz vyrovnal, a náhle přišel další náraz. Prostřední dělicí pruh se mu ztratil ze zorného úhlu. Prudce točil volantem, doleva, doprava. Nedokázal nad vozem získat kontrolu. Vůz sjížděl. Doleva. Dál. Směrem k bílému zábradlí.

Náraz si vlastně ani neuvědomil. Vznášel se ve svém mercedesu. Do prázdnoty. Ve stavu beztlíže. Bez kontaktu se zemí. Volant mu připadal lehký jako pírkó. Modrá obloha zaplnila celé čelní sklo. Plachtil dál a tělo mu tuhlo.

Řidič malého červeného auta rychle zastavil a téměř vyskočil ze dveří. Právě včas, aby viděl, jak velký mercedes mizí po srážu dolů. Vůz dělal obrovské kotrmelce, skosil malou část lesa a nakonec se zastavil na boku na malé plošině kousek ode dna údolí.

Nenastala žádná exploze, neobjevily se plameny jako ve filmu. Když se rozptýlil oblak prachu, automobilový vrak tam ležel úplně tiše jako tmavá zkroucená hromada.

Řidič znovu nasedl a červené auto klidně a pokojně sjíždělo další serpentinou.

Tou dobou už byl Dán žijící v zahraničí, Hannibal Frederiksen, dávno mrtvý. Zlomil si nárazem vaz, už když koksově šedý mercedes poprvé narazil do horského srážu.

4. kapitola

Bylo falešné jaro. Cítil se podveden. Za ušmudlaným oknem vlaku ubíhala nápadně hnědá a holá krajina.

Napjatě seděl na sedadle, svou starou vojensky zelenou kšiltovku staženou hluboko do čela. Ostražitý Mr. White mu ležel mezi nohama. Oba dva se cítili spoustou ostatních rozradostněných cestujících zahrnutí do kouta. Lidé působili tak nadšeně, jako by je vlaková souprava unášela do nových lepších časů.

Ti, kteří ve slavnostní náladě nastoupili v Hadstenu a Langå, vystoupili v Randersu. Další přistoupili v Hobro. V Ardeny do vlaku přibyla celá parta s rudými vlajkami a cinkajícími igelitkami.

Byl 1. máj. Takže jaro. A navíc mezinárodní dělnický Svátek práce.

„Ó, zazní písní vznešená, o práci, která vrozena přírodou lidstvu jest.“ Na zdraví – kašleme na všechno.

Bůhví, za co vlastně bojovali. Kromě boje za to, aby práci získali. A zbýval vůbec v Dánsku alespoň jeden jediný pravý dělník? Nebyla veškerá výroba převedena do levných rukou v Asii?

„... buď práci čest, buď práci čest!“ Když se potají rozhlédl, neviděl žádné větrem ošlehané tváře a mozolnaté pěsti. Žádní rytíři dělnické třídy. Jen zteplalá levná piva mezi tlustými prsty, zčervenalé tváře a široké zadky v džínách.

Bůhví, kam jeli. Pravděpodobně do Aalborgu...

Mr. White vstal, napůl opilý muž středního věku mu šlápl na ocas. Když ale pes zjistil, o co jde, znovu ulehl mezi mužovy nohy.

Pes se přece jen možná cítil bezpečně. Muž byl nesvůj, obklopen příliš mnoha lidmi.

Podíval se do jízdního řádu, přilepenému ke zpocenému ruce. Příští stanici vystupuje. Hlas z reproduktoru ho zachrání, ohlásí následující zastávku a on se dozví, že má vystoupit. Tím začne nová éra. Ať už je falešné jaro, nebo ne.

Opřel se do opěradla a snažil se předstírat, že všichni ostatní cestující neexistují. Chtěl se ponořit do vlastního nitra hlouběji a hlouběji a stát se neviditelným.

Na dlani ucítil mokré jazyk. Mr. White se chtěl ujistit, že je vše v pořádku. Jeho kamarád, který ho věrně následoval, nevyžadoval kromě trochy lásky nic jiného.

Byl bílý. Proto se jmenoval White. Byl to pes, ne fena. A proto celé jeho jméno znělo Mr. White. Jednoduchá logika. A když už ji nedokázal najít ve vlastním životě, mohl ji alespoň symbolicky předvést ve svém přátelství se samojedem.

Jeho myšlenky přerušil roj cinkajících láhví a rudý funkcionář, který mu za zády po celém vagónu hlasitě vyřvával: „Na zdraví...“

Najednou se ozvalo vysvobozující hlášení: „Příští stanice Skørping, za chvíli dojedeme do Skørpingu, vystupujte, prosím, na pravé straně vlaku.“

Připadalo mu jako věčnost, než vlak konečně zastavil a dveře se otevřely. Mr. White vyskočil na perón a táhl ho za sebou. Muž si nadhodil batoh a dlouhý igelitový kryt a spěchal k cihlové nádražní zdi.

Teprve když zadní vagón vlaku mizel v dáli a poslední cestující opustil nástupiště, odtáhl Mr. Whitea na opačnou stranu nádraží.

Naproti stála velká, pastelově žlutá budova. Na ceduli byl nápis „Kulturní dům“. Měli tady ve Skørpingu tolik kultury, aby s ní dokázali naplnit celou budovu? Nemohl to vědět, v minulosti městem jen párkrát projížděl.

V okamžiku, kdy se po asfaltové silnici vydali doprava a přešli koleje, začalo pršet. Namířili si to přes město.

Děšť zesiloval. Muž zastavil, vytáhl starou pláštěnku a oblékl si ji. Používal ji na svých četných výpravách za prázdnými láhvemi.

Na několika místech byla dřevá. Šlapal dál a po chvíli odbočil na cyklostezku do městečka Rebild, do kterého to byly dobré dva kilometry.

V lijáku na nic nemyslel. Soustředil se jen na pochod vpřed. Stejně tak i Mr. White. Kdesi v mozku se mu vynořila myšlenka na novinový článek pojednávající právě o něm. Článek určitě zůstane nějakou dobu viset na stěně vlhké sklepní místnosti. Až do dne, kdy někdo rozrazí zatlučené dveře a zjistí, jak se věci mají.

Pana domácího nechal jednou provždy za sebou.

Zrovna ten článek ho přivedl na tenhle nápad. A že náhodou šlo právě o Skørping, zapříčinil fakt, že se sem dalo dojet vlakem. Kodaň – Skørping, osudová cesta, přímo. A navíc hrály roli další výhody, protože s krajinou se částečně seznámil už dřív.

Živá duše netušila, že opustil starý život. Komu by to také říkal? V úvahu připadal pouze L. T. Fritsen. Jednou, když po práci seděli ve Fritsenově malé autodílně na Amageru, mu tu myšlenku nadhodil. Nápad, že zmizí... Ale to je už skoro rok. Považoval ho za přítele, ale nedýchali si pořád za krk.

Pohlédl vzhůru. Obloha byla těžká a modročerná. Bez jediného světlejšího místa. Bude pršet dlouho. Možná po celý zbytek dne.

Rychle došli do Rebildu. Pochodovali téměř bleskově. Svižně minuli velké parkoviště na okraji národního parku Rebild Bakker, vřesoviště, kde se Dánové a Američané každý rok setkávají vždy 4. července, na americký Den nezávislosti.

Neparkovalo tam jediné auto, v dešti nikdo nevystřčil ani nos. Výborně. Ceduli označující konec městečka už měli za zády. Vydali se na poslední, dlouhou etapu své cesty. Směřovali k rozlehlým lesům, kde se za dávných časů zdržovali pytláci, lapkové a další lůza. Šlo o třicet lesů, každý s vlastním jménem, a společně tvořily největší lesní plochu Dánska, mocný Roldský les.

5. kapitola

Vlčák vycenil zuby a na černě oblečenou postavu, která ho překvapila v psím výběhu, výhruzně zavrčel. Teď se naježil a z čirého zděšení se mu postavily chlupy, což ho rozhodně nedělalo méně nebezpečným. Začal štěkat.

Postava, podsaditý muž, udělala pár rychlých kroků vpřed, znenadání se však otočila a rozběhla. Přesně to psa rozdráždilo. Muž se opět obrátil a připravil se. Teď se to stane.

Vlčák skočil po jeho levé paži, kterou držel před sebou na obranu. Psi čelisti se zakously do dobře vycpaného předloktí.

Od psího krku se ozvalo tiché prasknutí. Pes pustil paži a muž ho nechal dopadnout na zem. Mrtvého.

Muž zůstal na chvíli stát. Měl obrovskou chuť sundat si černou kuklu a trochu se zchladit, ale nechtěl riskovat. Teď splýval s tmou, v kukle prosvítala jen malá škvíra u očí a otvor na ústa. Cítil, jak mu buší srdce, ale nebál se. Spokojeně pozoroval mrtvého psa a poznal, že co se člověk jednou naučil, nezapomene, když to má dostatečně zažité.

Ve spodní části rozlehlé zahrady řada lamp osvětlovala cosi, co by mohla být loděnice. Celá zahrada vypadala uzavřená, ohraničená stromy a keři. K nejbližším sousedům to bylo naštěstí daleko, i když se nedalo vyloučit, že někdo slyšel psa štěkat. Rozhlédl se kolem sebe. Světla ze zřejmě velmi exkluzivní části města Sejs-Svejbæk ve tmě ozařovala celou cestu podél břehu a ležela jako drahokamy na svazích nahoře před jejím zúžením.

Jezero dole u zahrady se jmenovalo Borre Sø. Udělal si základnu v Silkeborgu, vzdáleném pouhých pět kilometrů. V oblasti strávil

pár dní, aby mohl před vlastní akcí provést důkladnou rekognoskaci terénu.

Pes už každopádně neštěkal. Muž ho uchopil za obě zadní nohy a odtáhl ho přes trávník k luxusní vile skrývajícím se ve tmě. Odložil psa na terase. Už včera, když na vypůjčené kánoí projížděl podél břehu a dalekohledem vše pozoroval, si vyhlédl ideální místo. Před velkým oknem stál buk, vhodný pro daný účel.

Posvítíl baterkou do okna. Za ním se nacházela kuchyně. Ne taková, jaké znával, ale obrovská kuchyně z oceli a tmavého dřeva. Stojan na víno byl také ohromný.

Majitel vily, Mogens Bergsøe, právník, žil sám – tolik muž věděl – musel to být ale neobyčejně bohatý člověk. Dokonce i v kuchyni viselo na stěnách umění. A muž si pochopitelně všiml, že v přístřešku má advokát zaparkované Porsche Cayenne.

Ze svého malého černého batohu vytáhl stočený kus provazu. Smyčku si připravil předem. Dotáhl psa až ke stromu, navlékl mu ji na krk a přehodil volný konec provazu přes jednu ze silných spodních větví. Potom několikrát zabral dlouhými rozhodnými tahy. Když byl spokojen, omotal provaz kolem stromu a zajistil ho uzlem.

Až se večer, ráno nebo někdy jindy právník Bergsøe vrátí domů, zajede porsche pod stříšku a odemkne si dveře, aby mohl vejít dovnitř a odpočinout si. Možná nejdřív ze všeho zamíří do kuchyně. Možná si nalije sklenku mléka, dá si pivo na dobrou noc nebo bude mít jen chuť namazat si kousek chleba.

Jedna věc byla rozhodně jistá. Až rozsvítí, nebude moci přehlédnout, co mu visí před oknem.

6. kapitola

Se zatajeným dechem sledoval, jak se zvíře blíží po pěšině mezi bažinami k malému prameni, kudy vždy procházela spousta stop.

Byl to srnec, poměrně malý. Podle zákona se lov povoloval až za týden, ale na to nemohl brát ohledy. Měl hlad jako vlk.

Úplně tiše seděl ve svém úkrytu postaveném z větví, kořenů a všeho možného, co dokázal využít. Úkryt se nacházel přibližně dvacet metrů od pramene. V čelní části skrýše byla díra dostatečně velká na to, aby se skrz ni dalo ze správného úhlu vystřelit. A ten správný úhel nastane už za chvíli, až srnec popojde o pouhý metr dopředu. Panovalo bezvětrí, takže zvíře nemělo žádný důvod být tak zatraceně podezřavé.

Srnec přece jen zaváhal a udělal jen jeden další krok. Muž si připravil šíp, založil končík na tětivu, ale vyčkával. Ještě jeden krok a rána bude perfektní.

Srnec nervózně popošel ještě o kousek a na okamžik zůstal bez hnutí stát, než začal pít. Muž napnul luk. Srnec zvedl hlavu a zastříhal ušima. Ve stejné chvíli, co byl vypuštěn šíp, napjatá paže lehce zakolísala. Šíp pohladil svůj cíl a zmizel v houští. Stejně se zachoval i srnec.

Muž se cítil prorezivělý. Je to už příliš dávno. Jak mohl být tak naivní a myslet si, že po tolika letech zvládne neobyčejně obtížný lov lukem a šípem? Skutečně věřil, že jeho smysly jsou dostatečně bystré a motorika dost dobrá na tenhle způsob lovu?

Blázen, nasedl na vlak a odjel z Kodaně. Do přírody. S naivní představou, že vše bude jako dřív. Stačí, když sem přijede. Do klidu. Daleko na venkov.

Za úsvitu přšlo. V podstatě přšlo bez přestávky celých osm dní od jeho příchodu. Les a celé údolí bobtnalo vlhkostí. Když přecházel přes bažinaté části a skákal z ostrůvku na ostrůvek, cítil v nose pach hniloby.

Zůstal sedět ve svém úkrytu a s povzdechnutím hodnotil svůj luk. Nic špatného na něm neviděl. Stalo se to jeho vlastní vinou. Luk byl kladkový, od výrobce High Country Archery. Šípy vyrobili speciálně k danému účelu a vybavili je mechanickými loveckými hroty firmy Innerloc se třemi noži. Dohromady to stálo hezkých pár tisíc. Poslední hodnotná věc, která mu zbývala ze starého života. Nebylo mu jasné, proč už je dávno nevyměnil za whisky a travu.

Přetáhl si kapuci pláštěnky přes pletenou čepici a vylezl ze svého úkrytu. Hodil si luk a toulec na záda a vydal se domů. Pochodoval ve svých starých gumovkách, které získal ve výměnném centru na recyklační skládce v ulici Vermlandsgade. Ujistil se, že kráčí v malém potůčku. Potok byl jen pár centimetrů hluboký, dno relativně pevné, a navíc šlo o relativně bezpečnou cestu bažinami a hustou změť vrb, díky nimž se zdál okolní porost neproniknutelný.

Šel potokem celou cestu zpátky až k vyústění do říčky Lindenberg. Došel na nejvyšší bod údolí, lemovaného strmými zalesněnými svahy. Tady nahoře neměla říčka ještě žádnou sílu. Spíš se jednalo o hezkou, vinoucí se, rychle proudící lesní bystřinu o šířce dva tři metry. Právě teď vypadala hnědá říčka jako kakao. Jestli někdy přestane pršet, voda se však rychle vyčistí.

Pamatoval si, že říčka Lindenberg mívala díky bezpočtu malých přítoků krásnou průzračnou vodu. V Roldském lese se dalo z každého pramenu rovnou pít, protože veškerá voda vyvěrala přímo z obrovského vápencového podloží. Roldský les byl lesem pramenů.

Cestou se muž několikrát zastavil u břehu. Včera večer zno-vu nastražil háčky na vlascích. Celkem deset kousků, všechny

přípevněné ke klackům, které zarazil do měkké půdy. V prvních devíti případech mohl rychle sundat slabé vlasce, smotat je a strčit do kapsy. Rybaření dopadlo katastrofálně. Z vody zbarvené hlínou vytáhl jen dva malé pstruhy. Když si doma ve sklepě dělal předběžnou přípravu, počítal s mnohem větším denním úlovkem. Už by sakra konečně mohlo přestat pršet.

Zastavil se, aby vytáhl poslední vlasec. Na háček se chytil malý ubohý pstruh potoční. Příliš malý. Ale bude ho muset sníst. Kapesním nožem mu podřízl hrdlo a pokračoval domů.

Mr. White olizoval muži nos. Ten spal ze začátku hodně tvrdě, než aby si toho všiml, ale během probouzení si uvědomil, že jeho věrný parťák mu svým jemným způsobem naznačuje, že už by měl vstávat.

Když otevřel oči, dostalo se mu posledního olíznutí. Mr. White se otočil a vykukoval zpoza plachty ven. Muž znovu zavřel oči a přetáhl si deku přes hlavu. Do střechy neúnavně bušil déšť. Už neměl sílu. Bylo devátého května, mělo by být jaro, a místo toho lilo jako z konve.

Celou noc strávil vzhůru. Neměl k tomu žádný zvláštní důvod, jen prostě souhra všeho. Veškerá snaha usnout šla vniveč. Žádná změna. Čtvrť Nordvest nebo Roldský les – vše bylo stejné. Proto jako obvykle usnul až téměř v poledne.

Předtím, než usnul, podělil se s Mr. Whitem o konzervu masových kuliček v kari. Předchozí snídaně se skládala z hrstky rýže a napůl pečeného pstruha pro každého. U posledních potravin se snažil dodržovat přísný přidělový režim. Musí jim vydržet, dokud nevysvitne slunce a neoteplí se.

V břiše znovu pocítil svíravý pocit hladu. Prve ho zaspal. Život vybírače jídla z kontejnerů byl proti tomuhle luxus.

Neuvědomil si, jak příroda dokáže být nemilosrdná. Před pár lety už to zažil na Aljašce. Tehdy bylo také brzké jaro a období trvalých silných srážek v podobě sněhu, krup a deště. Nedotčená příroda nabízela vše, po čem jen mohlo srdce toužit. Ryby, divočinu a lesní plody. Člověk ale musel vědět, jak na

to. A to zvládal. A přesto více než týden hladověl, protože mu nic nevycházelo.

Znovu se obrátil. Mr. White seděl bez hnutí a díval se přes údolí. On sám ležel na jednoduchém lůžku ze silných smrkových větví, zvednutém nad zemí, aby mu nebyla taková zima. Lůžko vyložil tenkou vrstvou slabších větvíček a na nich rozprostřel svou starou karimatku.

Ve svém tábořišti trávili už pátý den. Po několikadenním hledání na svazích v horní polovině údolí, kde oblast lesa zvaná Ersted sousedí s částí Vester, našli perfektní místo. Leželo na západní straně lesa Ersted, na suchém, vyvýšeném plácku údolí.

Ze Skørpingu a Rebildu se vydali jihozápadním směrem a přešli silnici Hobrovej, jež protínala rozlehlé lesy.

Roldský les se rozkládal na ploše o velikosti přibližně osmdesát kilometrů čtverečních čili osm tisíc hektarů. Z dob strávených v Aalborgu o lese něco věděl, zbytek si nastudoval, když ve své sklepní díře čtvrti Nordvest spřádal plány.

Sedmdesát pět procent lesa vlastnili soukromníci. Drtivá většina patřila třem statkům – Lindborgu, Nørlundu a Willestrupu. Zbytek byl majetkem státu. Právě teď se zdržovali na pozemcích spadajících pod statek Nørlund. V prvních dnech si vystačili s provizorním tábořištěm v lese, zatímco hledali místo pro něco trvalejšího.

Nové tábořiště vybudoval muž u stromu, který vichřice vyrvala z půdy i s kořeny. Kořenový systém silného dubu prorostl vrchní vrstvou písečné půdy s malými kamínky, a když strom padl, vznikla po něm v zemi velká díra. Navíc některé kořeny zůstaly v půdě, takže kmen stromu vytvořil solidní zeď o průměru dva a půl metru.

Kmen se stal z jedné strany i štítem a díky němu mohl muž napevno ukotvit velkou, vojensky zelenou plachtu. Šlo o jednu z těch levných nylonových celtovin, která se za pár drobných dala koupit v každém hobby marketu.

Plachtu přetáhl přes dlouhou smrkovou větev, a tak přístřeší bylo téměř tři metry široké a přibližně čtyři metry dlouhé. Lůžko

umístil k vyvrácenému kmeni s největším závětřím. Na protější straně díry měli ohniště.

Mr. White spával po mužově boku v malém pelechu ze smrkových větvíček.

Tábořiště pokryl stavitel vším, co bylo pro bažinaté údolí typické. Vrbami, větvemi mladých listnáčů a dvěma břízkami, jejichž bílá kropenatá kůra maskování dokončila.

Obyčejné netréované oko by ze svahů nedokázalo jejich tábořiště rozpoznat. Navíc byl neprůchodný terén okolo říčky Lindenberg popisován jako pravděpodobně nejneproniknutelnější divočina v Dánském království.

Jen kdyby chtělo přestat pršet.

Odhodil deku na stranu a ve spacím pytli se posadil. Většinu oblečení měl na sobě. Vítr a déšť odháněly běžnou přívětivost měsíce května.

Hlasitě mu zakručelo v břiše. Pod lůžkem ležela prázdná láhev od whisky. Tři čtvrtě litrová láhev míchané skotské Burke & Barry. Dokonce i tu měl na příděl. Vydržela týden. V batohu zbývala poslední. Společně s malým sáčkem tabákových papírků a trávy z Christianie byly tohle jeho zásoby léků, které si sám naordinoval. Netušil, co udělá, až mu dojdou. Možná to ve skutečnosti považoval za největší výzvu. Zbývala už jen jediná otázka – odchod do lesa, životní rozhodnutí – přežije, nebo zemře?

Žaludek se znovu ozval. Pocítil chlad. Dříve nikdy nebyval nemocný, ale ve čtvrti Nordvest párkrát stonal.

Krůček po krůčku se mu v hlavě rodil plán. Až nastoupí soumrak, vydá se na delší výpravu.

7. kapitola

Řada schůzek v Kodani se protáhla. Hlavně si špatně spočítal délku jednání Wambergova výboru. Jednání téměř o hodinu přesáhlo určený čas, což bylo neslýchané. Proto právník Mogens Bergsøe dojel domů až pozdě večer – do vily uprostřed Jutska, jezerní venkovské idylly města Sejs-Svejbæk.

V hlavním městě přespal tentokrát jen jednou. Jako obvykle v hotelu Copenhagen Admiral v ulici Toldbodgade. Miloval staré přístavní překladiště i tu jeho nedávnou citlivou přeměnu.

Hermann, vlčák, se o sebe určitě postaral. Měl dostatečné zásoby žrádla a vody. V psím výběhu, který Bergsøe vybudoval po Jytině odchodu, mu bylo dobře.

Bergsøe odbočil na příjezdovou cestu. Ve zpětném zrcátku zaregistroval těsně za sebou dvě světla. Byl to jeho osobní strážce.

Muž, jenž neměl žádné oficiální jméno, ale souhlasil s přezdívkou „Madsen“, ho už pěkně dlouho sledoval jako stín.

Dům tonul ve tmě. Svítily pouze přední lampy napojené na časový spínač. Bergsøe zahlédl i záblesky světla z psiho výběhu. Všechno tak, jak má být. Ale přece jen... Scházela mu Jytte. Bez ní zel dům při návratech prázdnotou. Netušil, proč proboha všechny starší ženy s jistým uměleckým citem, ať už malým, nebo velkým, po šedesátce procházely procesem osvobození. Jenom aby si splnily sen a realizovaly samy sebe. Pane Bože, na tohle už byly přece staré.

Ted' bydlela v malém bytě v centru Silkeborgu a vlastnila ateliér v uměleckém sdružení více než zralých a samostatných žen, které

sídlilo v jednom zadním dvorku. Jytte vyráběla skleněné mozaiky, aniž by oplývala nějakým zvláštním talentem.

Pořád byli nejlepší přátelé. Chodili spolu do divadla, na operu a na jazzové koncerty. Domníval se, že ji ten pošetilý nápad brzy pustí, ale odstěhovala se už více než před rokem. Ženská bláznivá.

Zaparkoval, vystoupil a stisknutím dálkového ovladače zamkl vůz.

„Pojďte se mnou,“ řekl osobnímu strážci, přešel přes dlažbu a odemkl zadní dveře. „Ochutnáte nejlepší klobásu na světě. A nedáme si pivo na dobrou noc?“

Rozsvítil v zadní chodbě a pokračoval do kuchyně. Tam také nejdříve rozsvítil lustr nad velkým jídelním stolem.

„Vezměte místo, Madsene,“ zamumlal. „Jen se zajdu podívat za Hermannem. Hned jsem zpátky.“

V okamžiku, kdy se Bergsøe otočil na podpatku, zcepeněl. Zůstal stát uprostřed kuchyně, pohled upřený přímo na velké okno.

V následující vteřině na něj skočil osobní strážce. Muž vytáhl svou pistoli, současně přitlačil právníka k podlaze a přikázal mu, aby zalezl do úkrytu.

Nic se nedělo. Nebylo slyšet ani hlásku. Jen velká silueta tiše visela na buku před kuchyňským oknem. Osvícená tak akorát, aby nenastaly žádné pochyby.

Zůstali sedět na podlaze, tiskli se ke kuchyňské lince. Vtom právníkovi zazvonil mobilní telefon. Ozval se mužský hlas, anglicky, se silným přízvukem. Soustředě naslouchal.

„Go to hell!“ zařval vztekle. Ruka s mobilem se mu třásla.

„That is a stupid answer, Mr. Bergsøe. I will...“

„I said: Go to hell!“

Praštil s telefonem a odhodil ho.

8. kapitola

Měsíc stál v úplňku a ochotně je doprovázel na cestě. Muž odhadoval, že ušli nějakých šest sedm kilometrů. Blížili se ke svému cíli.

Kráčeli podél silnice Hobrovej směrem na sever. Pokaždé, když zahlédl světla automobilu, zatáhl okamžitě Mr. Whitea na okraj lesa, přidřepł si a psa objal, aby zakryl jeho bílý kožich, který zářil ve tmě jako odrazka. Neměl k tomu žádný zvláštní důvod, jen si přál být pokud možno neviditelný.

U lesa Vælderskoven zabočili doleva. Když vstoupili na příjezdovou cestu k hotelu Rold Storkro, přitáhl si psa blíž k sobě.

„Mr. White, tady musíme být opatrní. Drž se u mě, díky.“

Ve tmě svítila spousta světél a ozářených oken. Když zaslechl bouchnutí automobilových dveří, rychle se schoval za plotem. Nechal auto projet a pokračoval k hotelu. Před ním byl minigolf, potom vchod a zastřešená terasa s kavárenskými stolky, kde sedělo pár hostů.

Stál schovaný za kmenem stromu a choval se stejně jako jeho drahý kamarád: nasával chladný večerní vzduch v dychtivé naději, že jeho nosní dírky zachytí závan, který je dovede k cíli – kuchyni. To se však nestalo. Velkým obloukem obcházel kolem hotelových budov.

Pokračovali podél zadní zdi, když zahlédl spoustu popelnic. Nebylo pochyb. Museli jít skrytě dál a hledat.

Až teď si uvědomil, že se možná přepočítal. Představa studené ulepené omáčky v igelitovém sáčku s brambory a zbytky masa

nebyla lákavá. Ale kuchyňský personál musel někam vyhazovat přebytečné jídlo nebo zbytky, které lidi nedojedli. Jen trpělivost.

Chvíli trvalo, než z hotelu vyšel mladík a vyhodil dva plastové pytle do nejvzdálenější popelnice. Okamžitě byli u ní. Ve světle baterky muž prohledával vnitřek pytlů. V prvním našel slupky od brambor. V druhém jen prázdné konzervy, které původně obsahovaly loupaná rajčata. Posvítil do popelnice. Jeho oči ani chuťové pohárky nic nezaujalo.

Výprava do hotelu byla naprosto zoufalým nápadem. Stejně zoufalým, jako celá cesta v neustávajícím dešti.

Najednou se za ním otevřely dveře. Vyděšeně zaklapl víko popelnice. V osvětlených zárubních stála štíhlá postava, žena.

„Hej!“

Její výkřik zůstal ve vzduchu. Byla možná stejně překvapená jako on.

„Co tady k čertu děláte?“ ozvala se konečně. Postoupila o pár krůčků vpřed a díky tomu rozeznal kontury jejího obličeje. Byla mladá, lehce přes dvacet.

Přemýšlel, co by řekl vhodného. Nebyl zvyklý se s někým bavit. Poslední, s kým si promluvil, byl starý muž, kterému pomohl zvednout se poté, co spadl z kola. Prohodili spolu pár slov. Stalo se to už před několika měsíci. Vlastně hned po Novém roce.

Ne. Nebyl vůbec zvyklý si s někým povídat. A už vůbec ne se ženou. Rád mluvil pouze s Mr. Whitem.

„Nic...“

Okamžitě slyšel, jak hloupě to zní. Stáhl si kšiltovku hlouběji do čela.

„Hrabete se v našich odpadcích? Opravdu se tady prohrabáváte kuchyňskými odpadky?“ Žena zněla upřímně překvapeně.

„No...“

„To je teda síla.“

Pokrčil rameny.

„To je váš pes?“

Přikývl.

„Jak se jmenuje?“

„Mr. White.“

Přistoupila blíž a ve světle otevřených dveří si ho zkoumavě, bez velkých okolků, prohlížela.

„Máte hlad?“

„Trochu,“ zamumlal.

„To asi hergot máte. Co pes, on taky?“

Přikývl.

Chvilí postávala a znovu se na něj podívala. Potom utrousila:

„Dobrá! Tady nic, co by bylo k snědku, nenajdete. Počkejte, něco vám přinesu. Najíte se u nás, nebo si to vezmete s sebou?“ Zasmála se. Nebyl si úplně jistý, jestli je to myšleno jako vtip.

„S sebou, díky! Je od vás hez...“

Zmizela. Mluvila vcelku příjemně. A měla hezký úsměv. Svěří se někomu? Ne, ona ne. Určitě se vrátí.

Uběhla nějaká doba, možná deset minut. Nechala pootevřené dveře. Ujistřoval sám sebe, že v kuchyni mají určitě fofr, takže dívka nemůže jen tak rychle znovu od práce odejít. Najednou zaslechl na dlažbě rychlé kroky. A vtom znovu stála v otevřených dveřích. Usmívala se. Natáhla k němu ruku s velkou igelitovou taškou.

„Tady, jelení pochoutka... Specialita kuchyně, zbytky z dnešního večera. Mělo by toho být dost pro vás oba. Zabalila jsem to do tácků s fólií.“

Převzal těžkou tašku a opětoval její úsměv.

„Děkuju tisíckrát, je to od vás milé.“

„To je v pohodě. Abych nezapomněla, dala jsem tam i příbor. Starý krám, klidně si ho nechte.“

„Díky.“

„Co tady vůbec děláte? Tady, uprostřed ničeho?“ tázavě rozhodila paže.

„Já... my... vyrazili jsme si... když je jaro. Abychom přišli trochu na vzduch.“

„Jste tulák? Toulavý rytíř?“

„Ne, vlastně ani nevím.“

„Bezdomovec?“

Pokrčil rameny a zrudl.

„Pravý bezdomovec ne, ale jsem na cestě, jak jsem říkal. Na cestě do Aalborgu.“

„Aalborgu? Tak jo... Můžu si ho pohladit?“ Sedla si na bobek.

„Pozdrav, Whitey.“

Pes přišel opatrně blíž a nechal se pohladit a podrbat.

„Ten je milý. A hezký. Slyšíte...? Nestíháme uklízet. Musím se vrátit.“

„Jasně.“ Natáhl k ní ruku a ona ji bez zaváhání stiskla. „Mockrát vám děkuju.“

„Ale nemáte zač, šťastnou cestu. A dobrou chuť.“

Než za sebou zabouchla dveře, zamávala. Také zamával. Ale to už nikdo neviděl.

9. kapitola

Žlutý mořský kajak byl skvělá třída. Měl ho jen pár týdnů, ale už dávno se sladil se štíhlým trupem a poněkud obtížnějším způsobem vyrovnávání. Kdyby tušil, jaký to bude rozdíl, už dávno by se rozloučil se začátečnickou lodí se širokým pozadím, s níž byl pár let spokojen.

Ted' se místo něj musel se starým kajakem potýkat osobní strážce Madsen.

Pršelo. Neprší snad už sto roků v kuse? Kam se letos podělo jaro? Rukou si otřel tvář. Déšť mu nevadil.

Potřeboval si vyjet na vodu. Posledních pár dní se stalo nervy drásajícím zážitkem. Nebyl vůči zvířatům tak sentimentální jako Jytte. Nepovažoval je za malé čtyřnohé lidi. Proto už nemyslel na pohupujícího se vlčáka Hermanna před kuchyňským oknem. Pochoval ho mezi břízami. To, co ho štválo, byla příčina psovy okázalé smrti.

Uběhlo pět dní. Pět dní ve vězení. Ze zákulisí dostal pokyn, že prozatím nesmí dům opustit. Přidělili mu další dva strážce. Ted' oba postávali na molu, oba vybaveni dalekohledem. A dávali si pěkně načas, i když věděli, jak moc touží po troše pohybu.

Konečně ten starší sklonil dalekohled a přikývl.

„Tak si to užijte, pane Bergsøe. A zdržujte se na téhle straně jezera,“ napomenul ho muž vážně.

Pomalými, měkkými záběry pádla odrazil od břehu. Bylo důležité se nejprve zahřát, uvést tělo do provozní teploty, než za to člověk pořádně zabere. Hlavně v tomhle věku.

Upluli jen několik délek, když se za vzrostlým rákosím objevil červený kajak. Uháněl pěknou rychlostí. Seděla v něm žena. Mladší žena. Zpomalil a galantně vyčkával, aby kolem nich mohla proplout.

Sledoval ji očima. Nebyla to jen mladší žena, byla to velmi krásná žena. Lesknoucí se černé vlasy si svázala na zátylku, kde jí vtipně trčel malý culík. Oči zakrývaly jedny z těch nových moderních sportovních brýlí s tmavými zrcadlovými skly. Měla jemné a pravidelné rysy obličeje. Rty zářily rudě. Víc bohužel nezahlédl.

Zeširoka se usmál a zamával. Zpomalila a pozdrav mu oplátila. Potom znovu zrychlila a proletěla kolem nich.

Ženy, ženy, ženy... Kdyby měl být upřímný, musel by přiznat, že mu při návratech schází Jyttina přítomnost. Ale žít odděleně přinášelo i jisté výhody. Od doby, co se Jytte odstěhovala, třikrát využil příležitosti a zažil hukot jako za starých časů. Pro jeho uvažující mužství to byla ohromná... výzva. Neříká se to tak dneska?

Normálně měl na výběr ze tří možností: úžinou Sejs nahoru do jezera Brassø, dolů na jihovýchod úžinou Svejbaek do jezera Julsø nebo západním směrem do části jezera Borre Sø, zvané Ráj. Tuhle část zdobily čtyři malé ostrůvky ležící jako perlový náhrdelník západně od Østerskovu a Virklundu. Podle jeho názoru se jednalo o nejhezčí trasu a klidně ji stihnou.

Nasadili přiměřené tempo a zamířili přímo přes vodu ke krásně zalesněnému protilehlému břehu. Odtud můžou jet podél břehu a kolem tří nejvzdálenějších ostrůvků. Vždy, když to bylo možné, jezdil po okraji jezera.

Děšť padal jako závoj a snižoval viditelnost, ale na jezeře pravděpodobně nepanoval žádný provoz. Proklouzli kolem největšího z ostrovů, ostrova Borre, který ležel po jejich levé straně. Cítil, že už se zahřál, zvýšil tempo a ohlédl se přes rameno. Jeho stín, Madsen, ho těsně následoval bez známky námahy ve tváři. Madsen měl pod záchrannou vestou oblečenou teplejší větrovku. Muselo to být nepohodlné, protože už u mola si všiml, jak si strážce upravuje pod bundou ramenní pouzdro.

Za svůj život už toho vyzkoušel hodně. V průběhu let se v rámci práce seznámil s vysoce citlivými informacemi, které v konečném důsledku souvisely s národní bezpečností. A v posledních letech jako předseda Wambergova výboru důkladněji než kdy dříve. Ale nikdy to nezašlo tak daleko, aby musel dostat ozbrojenou ochranu, nikdy.

Rozhodně nechtěl přehlížet zlověstné aspekty obtížného případu, na němž pracovali. Bylo proti nim opravdu záutočno. Zřejmě se proti nim a jejich bezpečnosti objevila závažná hrozba, ale existovala jedna okolnost, která ho držela v klidu:

Zázemí, celá síť mocných sil, které nikdo neviděl ani neslyšel. Celá tahle tichá mašinérie teď horečnatě pracovala na lokalizaci a eliminaci této hrozby.

Proto překypoval sebedůvěrou. Na to, aby se začal bát, bylo zapotřebí víc než jeden nebo dva mrtví psi.

Ostrov Langø obepluli zprava a pokračovali ke třetímu z ostrovů, Bredø. Ležel asi o dvě stě padesát metrů dál, velmi blízko malého výběžku, který vybíhal z jižního břehu jezera. Poslední a nejmenší perlou v řadě byl rovinatý ostrov Annekens Ø. Měli by stihnout obeplout i ten.

Mírně upravil směr jízdy, aby kolem ostrova Bredø proklouzli zleva a projeli malou úžinou mezi jižní špicí a pevninským výběžkem. Bylo tam hluboko. V létě často vídal lidi z lodí, kteří zakotvili u ostrova, aby se vykoupli. Nechal pádlo chvíli odpočívat. Potápka spěchala do rákosí, když se přiblížili. Zdálo se mu, že nad výběžkem vidí v dešti kroužit káně. Ohlédl se. Madsen byl jen o pár délek vzadu. I on zastavil.

Tiše pokračovali dál. Pohlédl na ostrov a téměř slyšel letní smích, dětské ječení a stříkání. Bylo to kouzelné...

Vodní hladinu těsně před špičkou kajaku najednou narušila černá postava. Jako monstrum vyskočila přímo vzhůru v záplavě vody.

Byl to potápěč. S maskou, hadičkami a láhví na zádech. Srdce se mu zastavilo. Nebo možná prasklo šokem. Od toho okamžiku se vše událo bleskurychle.

Všiml si, jak jedna černá ruka drží žlutou špičku kajaku, zatímco ta druhá se zvedla. V potápěčově ruce cosi zahlédl, uslyšel hlasité zasvištění, stačil se ještě otočit a viděl, jak se hrot harpuny zapíchl do Madsenova odhaleného krku.

Potom ztratil rovnováhu a spadl do vody.

Jeho hlavy i těla se zmocnil naprostý zmatek. Cítil vodu v ústech, před očima viděl bublinky. Vtom ucítil pevný stisk kolem krku a zahlédl, jak lesklá čepel nože prorazila hladinu.

Byl konec.

Muž ho zezadu držel v železném sevření. Zaregistroval, že je to stejný hlas a přízvuk jako oněhdy v telefonu. Podcenili své tajemné protivníky.

Za chvíli bude po všem.

Do ucha mu zněly ostře šeptané otázky. Při prvním zaváhání pocítil ostří nože. Prskající a ochromený se snažil procedit odpovědi přes rty.

Byl vydán napospas. Odpovídal, jak nejlépe uměl, aniž by přemýšlel, jestli ho muž ušetří, nebo ne. Na potápěčův příkaz zasténal sérii nových odpovědí.

Ale... nedokázal zodpovědět všechno. Neznal odpověď na otázku, kterou mu potápěč pořád dokola vrčel do ucha. Nemohl na ni prostě odpovědět.

Opět nastoupily zmatek a bublinky.

Potápěč zatlačil hlavu právníka Bergsøa pod hladinu a přidržel ji. Ze začátku dělal starší muž divoké a marné pohyby. Pak odpor začal skomírat. A nakonec leželo ve vodě bezvládné tělo.

Potápěč ho odstrčil od sebe a odplaval do rákosí, kam si schoval člun.

Nedostal přímou odpověď, ale dozvěděl se dost, aby mohl pokračovat. Zatím se s tím bude muset spokojit. Ještě ve vodě si sundal vybavení, vše uložil do člunu a sám se vytáhl na palubu. Pak nastartoval motor.

Další krok musí velmi pečlivě zvážit. Čím více se blížil k jádru věci, tím nebezpečnější to bylo.

Koutkem oka viděl, jak právníkovo tělo zaplulo do hustého rákosí u ostrůvku. Ve žluté záchranné vestě zářilo. Obličej byl otočený do vody, paže rozhozené.

10. kapitola

Sdýkou mezi zuby se proplížil mokrou trávou. Tiše ležel a pozorně naslouchal. Co nejpomaleji pokračoval dál. Čas od času se zvedl na loktech, ale té noci byla tma neproniknutelná.

Dokázal rozeznat jen kontury malé skupiny stromů, ke které mířil. Zvuk vycházel odtamtud. Nebo ne? Podivný zvuk, cizí zvuk v lese, kovový zvuk. Ano, zvonivý zvuk dvou kovových kusů. Zásobník, který zapadl na místo. Trojnožka pod kulomet, která byla právě postavena?

Dlouho ležel tiše jako myška. Přetočil se na záda, ležel a zíral do uhlově černé noční oblohy, odkud pravděpodobně zítra začne opět pršet.

Nic se nedělo. Jen mlasknutí plšika obecného, skřek noční sovy nebo vzdálená kanonáda nekontrolovatelného vyměšování jelena lesního.

Jako vždy – falešný poplach.

Tak tomu bývalo i v minulosti, když se přistihl, jak se uprostřed noci plazí tmavým zadním dvorkem ve čtvrti Nordvest, ozbrojený svou dýkou, která vždy ležela připravená pod polštářem.

Vstal a opatrně se vracel do tábořiště. Odhodil nepromokavé oblečení a zalezl zpátky do spacího pytle. Mr. White nerušeně oddychoval ve svém jehličnatém pelechu. Muž cítil, že se blíží jedno z neklidných období, která přicházela ve vlnách.

Bylo už skoro pět hodin ráno. A ta příšerná noc navíc nabídla další návštěvu jednoho ze Sedmi. Možná toho nejkrutějšího z nich: Kravího muže.

Vrásčitý stařec vycházel pokaždé z jinovatky dole u řeky. Nejdřív člověk zaregistroval, že se něco hýbe. A potom – čím přicházel blíž, tím byl zřetelnější. Za sebou táhl krávu. Kráčel malou hlavní ulicí ve vesnici. Po obou stranách ulice ležely rozvaliny. Kusy zdí a ohořelé zbytky, pěkně vedle sebe.

Jen jeden dům v celé vesnici stál zcela neporušeně, jako by byl chráněn vysokou neviditelnou zdí, kterou žádná válka nezničí.

Domek stál na druhé straně ulice, šikmo proti přihlížejícímu muži, natřený světle žlutou barvou. Pod okny dokonce pořád rostly květiny. Zelená branka ve zdi vedla na dvorek u domu.

On seděl nahoře na obrněném transportéru a cítil, jak se stařec brodí mlhou. Měl namířeno ke žlutému domu.

„Oxi, koukej támhle na toho starého vola... Jak je to kruci možné?“

Jeden z ostatních vylezl nahoru a zamyšleně si zapálil cigaretu. A v doprovodném gestu ukázal na žlutou domovní zeď. Hned u hlavních dveří někdo něco namaloval červenou barvou. Byl to kříž obklopený písmeny „c“, přičemž dvě písmena nalevo byla zrcadlově obrácená.

Čtyři písmena psaná cyrilicí však neznamenalala „c“, ale „s“. Samo Sloga Srbina Spasava.

„To právě proto je to možné,“ slyšel sám sebe, jak pořád dokola opakuje.

Stařec už byl velmi blízko.

„Samo Sloga Srbina Spasava – to znamená ‚Pouze jednota Srby spasí‘. Je to mantra.“

Přesně když stál Kraví muž před ním, odhalil ve vlčím úsměvu prohnílé zuby.

Přesně v tom okamžiku se pokaždé probudil. Tentokrát s pocitem, že křičel hlasitě a z plných plic, ale stejně nebyl slyšet. Takhle to bývalo často. Výkřik a varování, které nechtěly vyjít z hlasivek, a místo toho ho vzbudily na prahu očištění.

Moc byla příjemná. Moc byla nezbytná. Bezmocnost – to bylo peklo. Přestože se stali svědky etnické čistky, udělali jedině. Poslali domů neužitečná hlášení na papíře.

Byli skoro jako sedm členů jedné rodiny. Kraví muž a ti ostatní, kteří ho pronásledovali. Každého z nich důvěrně znal. Byli, jací byli. Nikdy neudělali nic nečekaného, a přece nad nimi nedokázal zvítězit nebo je přemoci lstí.

Byla to strašná noc a teď navíc ještě úděsné brzké ráno s falešným poplachem ze tmy.

Znovu se posadil, rozsvítil baterku a našel sáček s cigaretovými papírky a trávou. Rychle si ubalil jointa, zapálil ho a zhluboka se nadechl. Zadržel dech na co nejdelší dobu.

Světlo... Ostré světlo. A slabý, hřejivý pocit. Smysly se zvolna probíraly jako bubliny, jež stoupají dlouhou cestou ze zabláceného dna rybníka.

Donutil se pootevřít oči. Shora, ze škvíry mezi kmenem stromu a plachtou mu na obličej svítil životadárný paprsek slunce. Otočil se a vyhlédl zpoza plachty. Krajina zářila a oslňovala ho. Mrkl na své náramkové hodinky a zjistil, že je jedenáct hodin. Spal hodně dlouho a velmi klidně.

Bezesný spánek. Cítil se ztěžklý a odpočatý. Čas od času se stávalo, když byl nasbíraný nedostatek spánku vyrovnán, že neviditelná síla, jíž občas vypomohly whisky nebo tráva, přihodila závaží do té misky vah, která byla dlouho příliš lehká.

Lehl si znovu na záda a našel sluneční paprsek. Jen tak zůstat ležet, nehýbat se a nasávat obličejem světlo a teplo.

Konečně. Vyšlo slunce. Až teď začínalo pravé jaro.

11. kapitola

Den s pouhými dvaceti čtyřmi hodinami Hansi Otto Corfitzenovi nikdy nestačil. Tak to chodilo už za jeho útlého mládí, i během všech roků diplomatické kariéry, v Dánsku bezkonkurenční, a tak tomu bylo i teď, když už dávno přiřadil k titulu dvě žalostná odsuzující písmena „ex“.

Ex-velvyslanec Corfitzen prsty projel svou bujnou bílou hřívu, odložil brýle na čtení na noviny a zahleděl se z okna. Konečně... Objevilo se slunce. Přichází právě jaro.

Psací stůl měl v kanceláři umístěný tak, aby se mohl dívat do parku. Na černou hladinu vodního příkopu svítilo slunce. Během krátké doby zámecký park vybuchne zelenými odstíny a později se přidají i další barvy. Nastávala nejlepší část roku.

Jeho den začal jako obvykle v šest hodin ráno. Tak brzy člověk musel zahájit každodenní práci, když se chtěl spokojit s dvaceti čtyřmi hodinami. Vstávat v šest, chodit spát mezi jedenáctou a půlnocí, což dávalo šest sedm hodin spánku, v tomto věku více než dostačujících.

Ex-velvyslanec sídlil na zámku Nørlund v jihozápadní části Roldského lesa. Přesněji řečeno mezi zámkem a lesním porostem se rozléhala louka a venkovská cesta. Zámek, obklopený stromy a křovinami, stál ve své vlastní chráněné enklávě přímo u silnice mezi Ardenem a Aarsem.

Rod Corfitzenů vlastnil panství pouze po tři generace. Ex-velvyslancův dědeček ho koupil za pár drobných v době, kdy dřívějšímu majiteli došly peníze.